

2 er sundhedsvidenskabelige forskere. Arbejdsgangen er således, at hver sag i underudvalget forbehandles af en sundhedsvidenskabelig forsker og en lægperson, som via sekretariatet har mulighed for at indhente yderligere oplysninger, hvis dette skønnes nødvendigt. Herefter går sagerne til bedømmelse i underudvalget. Såfremt et medlem ønsker sagen behandlet i et samlet komitémøde, kan medlemmet forlange dette. Derved sikres, at der i sager, hvor det enkelte medlem føler sig usikker på bedømmelsen i underudvalget, kan ske en vurdering af en større kreds.

For en nærmere gennemgang af arbejdsgangen i de øvrige regionale komiteer kan der henvises til sundhedsministerens besvarelse af 1. marts 1995 af spørgsmål nr. 46 (alm.del. - bilag 111), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet den 7. december 1994.

Det er grundlæggende regeringens opfattelse, at der er store fordele forbundet med, at amterne i vid udstrækning fastholder deres betydelige frihed med hensyn til komitéarbejdets nærmere tilrettelæggelse.

Amternes adgang til selv at fastsætte antallet og placeringen af de regionale videnskabetiske komiteer samt amternes adgang til at udvide en komités medlemsantal til 9 eller 11 medlemmer giver i almindelighed i dag amterne mulighed for en fleksibel indretning og tilpasning af komiteernes antal, placering og størrelse til den aktuelle arbejdsbyrde i de enkelte geografiske områder. Eventuelle ændringer i sygehusstrukturen vil naturligvis på sigt kunne medvirke til ændringer i den sundhedsvidenskabelige forskningsintensitet i de forskellige egne af landet. De gældende bestemmelser giver amterne mulighed for at tilpasse komiteernes arbejde til sådanne udviklingstræk.

Regeringen finder det således hensigtsmæssigt, at amternes store grad af selvbestemmelse på dette område fastholdes.

Regeringen erkender, at arbejdsbyrden i de store komiteer, specielt i komiteen for Københavns og Frederiksberg kommuner, siden lovens ikrafttræden har været stærkt stigende og af mange komitémedlemmer opfattes som en stor belastning set i relation til den tid, der rimeligvis skal anvendes for at sætte sig ordentligt ind i de enkelte forsøgsprojekter.

Regeringen finder det imidlertid ikke hensigtsmæssigt i loven at fastsætte en maksimumgrænse for, hvor mange projekter, de enkelte komiteer må behandle om året. Regeringen har derfor overvejet andre muligheder for en løsning af medlemmernes arbejdsbelastning i de store komiteer.

Med henblik på en aflastning af de enkelte komitémedlemmer, havde regeringen i det lovforslag, der

var udsendt til høring, foreslået, at de amtskommunale myndigheder fik mulighed for til den enkelte komité at udpege et større antal medlemmer, således at de udpegede medlemmer hver for sig kun skulle deltage i et begrænset antal møder og derved også kun skulle sætte sig ind i et begrænset antal sager. Regeringen fastsatte endvidere bestemmelser om sammensætningen af komiteerne ved behandlingen af sager.

I høringssvarene kritiseres denne løsning af amtskommunale myndigheder, Den Centrale Videnskabetiske Komité samt flere regionale komiteer for at gøre det vanskeligt at opretholde en ensartet bedømmelses kvalitet og kontinuitet i arbejdet i komiteerne; da konstruktionen rummer en fare for, at den erfaring med arbejdet i de enkelte komiteer, som medlemmerne opnår, vil gå tabt. Derudover fremhæves det, at det vil være vanskeligt og ekstra ressourcekrævende at administrere en ordning med skiftende medlemmer, samtidig med at forslaget indebærer en sådan sammensætning af komiteerne ved behandlingen af de enkelte sager, at det ikke vil være muligt for komiteerne at foretage sagsbehandling i underudvalg samt forenklet sagsbehandling af visse projekter.

I stedet foreslår flere komiteer, at de gældende bestemmelser i lovens § 3 fastholdes, eventuelt med den ændring, at maksimumstallet i komiteerne udvides fra 11 til f.eks. 15 medlemmer. Regeringen har på baggrund af komiteernes bemærkninger fundet det hensigtsmæssigt at bevare de gældende bestemmelser i komitéloven på dette område, dog således at der foreslås en udvidelse af det maksimale antal medlemmer til 15, og således at de enkelte komiteer får mulighed for at udpege en ekstra næstformand.

I den udstrækning, man i de store komiteer gør brug af sagsbehandling i underudvalg, vil der ved dette forslag blive mulighed for, at de anmeldte projekter kan fordeles på flere udvalg, således at det enkelte komitémedlem skal gennemlæse og medvirke ved behandlingen af færre projekter end ellers. Forslaget giver derfor mulighed for en aflastning af komitémedlemmerne i de store komiteer.

Der er stor forskel på de forskellige komiteers arbejdsform vedrørende f.eks. afholdelse af møder, omfanget af ansøgninger, der behandles ved skriftlig votering, behandlingen af ansøgninger modtaget fra andre komiteer, behandlingen af tillægsprojekter m.v., jf. sundhedsministerens besvarelse af 1. marts 1995 af spørgsmål nr. 46 (alm.del. - bilag 111). Sådanne forskelle bundet i vid udstrækning i de meget forskellige forhold vedrørende geografisk afstand, antallet af projekter m.v., der gør sig gældende for de forskellige komiteer.